

ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΠΟΛΗ

XI

Κάθε πρωί ανοίγοντας τὰ μάτια στὴν αὐγή,
μικρὴ Κερύνια,
γράφεις θαλασσινὲς ἀκουαρέλες
στὰ γαλάζια κύματα,
συνθέτεις μὲ τὸ φλοῖσβο τους τραγούδια ἔρωτικά,
καὶ στέκεις πάντα ἀδούλωτη στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

Φουσκώνει τὸ κόκκινο πανὶ
καὶ σταματᾷ ὁ ἄσπρος του ἱστὸς τὸν ἥλιο σου,
τὸ μάτι τοῦ γλάρου ἀκίνητεῖ στὰ νοτισμένα ἀπόσκια βράχια σου,
τὰ σκυλιὰ ἀναπαύονται κουλουριασμένα στὴ σιωπὴ σου,
τὰ δίχτυα ἀπλωμένα στεγνώνουν τὰ τελευταῖα χοροπηδήματα
τῶν κόκκινων ψαριῶν τῆς πολυταξιδεμένης σου θάλασσας.

Μικρὴ Κερύνια!
Ποιὰ εἶσαι σύ, πὺ ὀρίζεις τὴ μοίρα μου,
πὺ ξεσκίζεις μὲ τὴ θύμησή σου τὶς μνημὲς μου;
Ποιὰ εἶσαι σύ, πὺ ἀνατέλλεις καὶ δύεις μεγαλόπρεπα
στὴ σφραγισμένη ἀπ' τὸ θρῆνο καὶ τὴ σιωπὴ πυξίδα τοῦ χρόνου;

Πέρασαν δέκα καλοκαίρια μακριὰ σου,
οἱ σαῦρες ἄλλαξαν δέκα φορές τὸ δέρμα τους,
τὰ κυπαρίσσια πύκνωσαν τριγύρω σου
σ' ἓνα φράγμα συνείδησης ἀλλιώτικο,
γεμάτο ἐγκαρτέρηση καὶ πόνο.

Θά 'ρθω νὰ σὲ δῶ μιὰ μέρα νὰ ξεχωρίζεις ἀπὸ στεριὲς καὶ θάλασσες,
νὰ γεμίζεις μὲ τὴ μαγεία τῆς θερμῆς πέτρας σου τὶς ὥρες μου,
νὰ γεμίζεις μὲ τὰ ὄραματα τῆς ἐλεύθερης νιότης σου
τὰ κουρασμένα ἀπὸ τὴν τραγικὴ σου μοίρα χρόνια μου.